

Jézus imádsága

Előfohász „Hozzád kiáltok, Uram, siess segítségemre, figyelj szavamra, ha kiáltok hozzád! Jusson eléd imádságom, mint illatáldozat, imára emelt kezem mint esti áldozat! (Zsolt 144,1-2).” Ámen.

Gyülekező ének: 119. zsoltár 13-14. versei: „De lám porban hever életem...”

Fennálló ének: 272. dicséret 1. verse: „Mind jó, amit Isten tészén, ...”

Fő ének: 272. dicséret 2-6. versei: „Mind jó, amit Isten tészén, ...”

Köszöntés: „Az elnyomottak menedéke az Úr, menedék a nyomorúság idején. Benned bíznak, akik ismerik nevedet, nem hagyod el, Uram, azokat, akik hozzád folyamodnak. Zengjete az Úrnak, aki a Sionon lakik, mondjátok el a népeknek felséges tetteit (Zsolt 9, 10-12)!” Ámen.

Lekció: Máté evangéliuma 11. fejezet, 25-30. versei: *„Abban az időben így szólt Jézus: Magasztallak, Atyám, menny és föld Ura, mert elrejtetted ezeket a bölcsek és értelmesekek elől, és felfedted az egyszerű embereknek. Igen, Atyám, mert így láttad jónak. Az én Atyám mindent átadott nekem, és senki sem ismeri a Fiút, csak az Atya, az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú, és az, akinek a Fiú akarja kijelenteni. Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek. Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek. Mert az én igám jó, és az én terhem könnyű.”*

Előíma: Az én ajándékom, drága Uram az, amikor reggel felkelek az ágyamból és így szólíthatlak meg: „Köszönöm Istenem, az új napot, a drága lehetőséget.” Az én ajándékom, drága Uram az, amikor leülök reggelizni, és elrebegetem hálából: „az ételért, az italért, légy áldott, jó Atyám.” Az én ajándékom, drága Uram az, amikor leülök a számítógéphemhez és átgondolom, milyen hálásnak kellennem, hogy dolgozhatok. Az én ajándékom, drága Uram az, amikor meglátogathatom a gyengéket és betegeket, és velük együtt hálát adhatok azért, hogy találkozhatunk és megoszthatjuk örömeinket és bánatainkat. Az én ajándékom, drága Uram az, amikor este közösen asztalhoz telepedünk és elmondhatjuk, hogy milyen jó, hogy együtt és egyetértésben vagyunk. Urunk köszönjük neked, a mindennapok örömét, a csodákat, a ki nem mondott szavakat és az el nem rebegett imádságokat, amiket Te nagyon jól tudsz. Taníts meg hálát adni, drága Jézus olyan dolgokért, amelyek egyáltalán nem természetesek. Taníts meg megköszönni életadó szeretetedet, felénk áradó irgalmadat, bennünk munkálkodó reménységedet és növekvő hitünket és az általunk hirdetett Igét.

Olyan kevesen vagyunk és még kevesebb a hálaadás szava ebben a világban, a mi életünkben is. Légy áldott, drága Jézus, hogy megtartó szavad ma erre figyelmeztet és ebben épít bennünket hitet ébresztő Lelked ereje által. Engedd ma megszentelni drága neved, mert nem adatott az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnénk. Ámen.

Igehirdetés előtti ének: 227. dicséret 1. verse: „A mi szívünk csak tehozzád, Jézus...”

Textus: Máté evangéliuma 11. rész 30. verse: „*Mert az én igám jó, és az én terhem könnyű.*”

Ünneplő keresztyén gyülekezet, drága testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!
Nagyon nehéz kiszűrni Jézus eredeti szavait az evangéliumokból. Nehezen maradtak fenn a Szentírásban. Ahány híradás, annyi féle változat. Jézus Krisztus imádságai azonban kétségkívül az ő szavai. Úgy hiányoznak az imádságos könyvek életünkből. Olyan kevés kötött imádságot olvasunk, pedig a régiek éppen Szikszai György vagy más kiadványok által buzdították lelküket, megromlott minden napjaikat Isten színe előtt. Urunk is a menny és a föld Urát hívja segítségül. A földi hitetlenség, meg nem értés közepette mibe is kapaszkodhatna, hanem Atyja mindenhatóságába. Az Újszövetségben csak három helyen szerepel ez a megszólítás. Kettőt maga Jézus ajkáról olvasunk hitvallásként, a harmadikat Pál apostol használja, amikor az ismeretlen Istenről tesz bizonyosságot a tudomány és bölcsesség fellegvárában, Athénban. A menny és föld Ura. A teljes szeretet Istene. Abban az órában így ujjongott Jézus a Szentlélek által: „*Magasztallak, Atyám, menny és föld Ura, mert elrejtetted ezeket a bölcsek és értelmesek elől, és felfedted az egyszerű embereknek. Igen, Atyám, mert így láttad jónak (Lk 10,21).*” Pál apostol pedig az aténi piactéren így vall: „*Az Isten, aki teremtette a világot és mindazt, ami benne van, aki mennynek és földnek Ura, nem lakik emberkéz alkotta templomokban, ... (ApCsel 17,24)*” Ebben van az igazi kulcsa életünknek, hogy akit megszólítunk az sokkal nagyobb, mert az Úr mindig nagyobb. Ő tud és akar segíteni. Tőle kérni, Tőle elkérni a dolgokat áldás.

Hozzá menekülni a hitetlen világból valódi menedék. Nála keresni oltalmat teljes odaadás és átadás. A Jézusi magasztálásban benne van nemcsak csodáinak az értelme, a sok gyógyulás lényege, hanem egész küldetése. Mivégre jött Jézus erre a földre? Mit akart az Atya? Hogyan akarta a menny és a föld Ura. Jézus imádsága és hálaadása világosság a lelki sötétségben. Jézus imádsága és hálaadása reménysége a minden makacs és Istennel szembe menő életért. Hálát adni azért, hogy Jézus hálát azért, hogy nekünk helyünk van az üdvösségben. Jézus elfogadja az Atya akaratát, tehát a mi megváltásunkat. Engedelmisség Jézus részéről. Elfogadása mindannak, ami vár rá. A sok nehézség, a rengeteg hitetlenség után Jézus az Atyához menekül. A szívek közönye az Atya közelségébe úz. A szívek értetlensége az Atya közelségébe emeli. A kőszívek világából az áldások Istenéhez vándorol. Jézus válaszol, de nem keresztelő Jánosnak és tanítványainak, nem is saját tanítványainak, hanem az Atyának. Elfogadom, megadom magam, beállok az aratásba, szolgálok az utolsó vérig. A mi Urunk *„azért jött, hogy megtalálja és megtartsa az elveszettet (Lk 19,10).”* Jézus számára nem kérdéses, hogy mi a küldetése. Vállalja a szenvedést. Ő a fájdalmak férfia. Ő a sebek hordozója. Ő az orvosság minden ember számára. Ő a boldogság mindannyiunk számára. Ő igent mondott az Atya szavára. A Szent hívására és kiküldésére meghajolt igennel válaszol. Nem kertel, nem mellébeszél, hanem válaszol. Isten drága titkának a nyitja Jézus. Isten akaratának a titkát Jézus oldja fel: Igen, Atyám... A mennyei Atya titka nagy titok, de ez az út a mennybe visz. Senki és semmi nem vezet célhoz, csak Jézus, Aki felvállalt mindent. Jézus pedig most már nyíltan látja, hogy két embertípus van. Az első „a bölcs”, a megrögzött, a begyepesedett, aki csak a saját bibliaismeretét fogadja el. A bölcs, akiről Pál apostol így vall a Rómaiakhoz írott levélben: *„Ne legyetek bölcsök önmagatok szerint (Róm 12,16).”* Amikor az ember önmaga mércéje és nem Krisztus az alap. Amikor jobban tudom. Amikor szebben mondom. Amikor ráerőltetem a másokra a saját akaratomat. Amikor csak én akarom. Pedig vannak

bölcsek, még hozzá a napkeleti bölcsek, a pogányok, akik otthonról elindulva vágyat éreznek szívükben és keresik a csillagot. A napkeleti bölcsek, akiknek felragyog a világosság. Vannak bölcsek, akik számára felragyog Krisztus. (ld. Mt 2,1-12) De mégis a legkisebbek az igazi példák. Jézus alázatos követői ők. A bölcsek között is voltak ilyenek. Az Úr gyermekei, az alázatos, a megbújó és meghúzódó „csöppségek.” A legkisebbek. A megalázott voltot mindig vállalók. Isten kezét folyamatosan megfogni vágyók. A megszelídítettek, akik szemeiket mindig az Úrra függesztik. Ők készek voltak elfogadni az Ige igazságát. Jézus imádságában a mindenről beszél, vagyis arról, hogy az Atya teljes kijelentése maga Fia. A Fiú teljes ismerete csak az Atyát illeti. Mi Jézus Urunkat a megváltás útján ismerjük, ahogyan maga János, a szeretett tanítvány tesz bizonyosságot: *„De tudjuk, hogy eljött az Isten Fia, és értelmet adott nekünk, hogy megismerjük az Igazat, és ezért vagyunk az Igazban, az ő Fiában, Jézus Krisztusban. Ő az igaz Isten és az örök élet (Ijn 5,20).”* Mély és csak bennünket érintő kielégítő módon szeret az Úr. Van mélysége ennek a hűségnek és Jézus ezért imádkozik. Nekünk elég az, amit a keresztben és keresztben látunk. Nem kell több Jézusról. Ő maga választja ki azokat, akiknek megmutatja nagy tetteit. Megmutatni és megértetni. Megérteti az Igét és hitre eljuttat Szentlelke ereje által. Ugyanis a nehéz terhek azok, amiket a törvény által mindenkinek a vállaira raktak a farizeusok. Terhek. A sok szégyen, az elrontott élet, a rengeteg függősége, az élet benső fájdalma, amely éget, megmérgez és felemészt. *„A titkok az Úréi (VMóz 29,29).”* Jézusban az Atya szeretetteljes titka és a mi fájdalmas és betegséggel dúsitott titkaink összeérnek, feloldódnak és rendezve vannak. Egyedül az Úr segíthet rajtunk. Bizalommal jönni Krisztus elé, Aki vár. Hittel menni Jézushoz, Aki hív. Ő nem ámít, Ő nem kotyvaszt valami drága gyógyszert. Érettünk vállalta a halált. Vére folyt. Bement a legbelsőbb szentélybe, hogy a saját szenteskedő életünket levetkőztesse és újat adjon. Igánkat így gyógyítja, ahogyan Ezékielnél olvassuk: *„Majd megtudják, hogy én vagyok az Úr, amikor darabokra töröm igájukat, és*

kiszabadítom őket azok kezéből, akiket szolgálnak (Ez 34,27).” Mi is volt az iga? Fából készült eszköz, amelyet egy vagy több húzó állatra rögzítettek. Mégpedig ahhoz a szerszámhoz rögzítették, amelyet az igavonó állatok húztak. Igavonó állat. Igát viselni. Ez teher volt. Súlyos iga Jézus szemében a bűn terhe. A nehéz iga a nyomasztó lelkiismeret terhe. A törvény és a törvényeskedés terhe, amikor az ember meglátja: Amint vagy sok bűn alatt és egész valójával csak arra vágyik, amire az énekköltő sarkalja: „Fogadj el, Jézusom!” Az igát a népre azonban a farizeusok követelései is nehezítették, amelyeknek sok esetben semmi közük sem volt a törvény megtartásához. Benne volt az elnyomás, a lázadás, de benne van az igában az elfáradás és belefáradás az Istenkeresésbe. Jézus hív és minden igától és minden tehertől megment és megszabadít: „Jöjjetek!” Jézus szólít és mindent átvesz. Jézus tökéletes volt minden tekintetben és mégis a tökéletlenek minden hibáját és igáját magára vette. Mit kínál? Nyugalmat, ahogyan Reményik Sándor tanít: „Békesség Istentől. – köszöntésünk ez legyen.” Jézus nem azt mondja, hogy az iganak és a tehernek vége van. Jézus nem azt mondja, hogy minden egy csettintésre a múlté, hanem azt, hogy mit ad ahelyett, ami nyomaszt, fáraszt és leterhel. Nyugalom és békesség mindazok osztályrésze, akik Jézushoz jönnek. Békességet ad az övéinek. Sok vérző seb gyógyult be éppen ezáltal a csendesség által. A terhek megmaradnak. Az igasorozatnak nem szakad vége, de aki Jézushoz jön, annak az élete: állandó átadásnak kell megjelenni. Átadom, úgy ahogyan Jézus tette: „Igen, Atyám.” Feldobom, ahogyan Jézus tette: „Igen, Atyám.” Megimádkozom, ahogyan Jézus tette: „Igen, Atyám...” Értünk átszegezett kezeibe tesszük le sebeinket és békességet nyerünk. Van megoldás, már az Ószövetség is ott van: *„Vesd az Úrra terhedet, és ő gondot visel rád! Nem engedi sohasem, hogy ingadozzon az igaz (Zsolt 55,23).*” Orvosra, Jézusra van szükségünk. Az Atya mindent helyesen cselekedett. Jézusban hív. Krisztusban vár. Jöjjetek hát, mert az igaz görcsössé tesz, a teher felemészt. Jézus egészségessé, gyógyultá, békességre vezető úttá válhat mindenki számára, Aki elfogadja

hívását. Borulj le... Imádkozz, hogy legyen Jézustól származó békességed. Jó, boldogító iga és könnyű teher, mert Jézus mindent elvesz. Szívcserét, élethordozást kínál. A Mester úttá, életté és igazsággá lesz. Felszabadít. Megerősít, mert Ő a Békesség Fejedelme. Ámen.

Utóima:

„Felépíti Jeruzsálemet az Úr, összegyűjti a szétszóródott Izráelt. Meggyógyítja a megtört szívűeket, és bekötözi sebeiket (Zsolt 147,3).“

„Akkor majd megtudjátok, hogy én vagyok az Úr. Az én nevemért, nem pedig a ti gonosz életeitek és romlott tetteitek szerint bánok így veletek, Izráel háza! – így szól az én Uram, az Úr (Ez 20,44).“

„Megrendítetted, megrepesztetted a földet. Gyógyítsd be sebeit, mert megindult (Zsolt 60,4).“

„Isten azonban a maga szeretetét mutatta meg irántunk, mert Krisztus már akkor meghalt értünk, amikor még bűnösök voltunk (Róm 5,8).“

„Mert Isten nem haragra rendelt minket, hanem hogy elnyerjük az üdvösséget a mi Urunk Jézus Krisztus által, aki meghalt értünk, hogy akár ébren vagyunk, akár alszunk, vele együtt éljünk. Vigasztaljátok tehát egymást, és építse egyik a másikat, ahogyan teszitek is (IThessz 5,9-11).“

„Ő pedig a hajó hátsó részében a vánkoston aludt. Ekkor felébresztették, és így szóltak hozzá: Mester, nem törődsz azzal, hogy elveszünk? Ő pedig felkelt, ráparancsolt a szélre, és azt mondta a tengernek: Hallgass el, némulj meg! És elült a vihar, és nagy csendesség lett (Mk 4,38-39).“

„Élettel és szeretettel ajándékoztál meg, és gondviselésed őrizte lelkemet (Jób 10,12).“

Jézus mondja: Ti azért így imádkoztatok...

Adakozás: „A jótékonytságról és az adakozásról pedig el ne feledkezzetek, mert ilyen áldozatokban gyönyörködik az Isten (Zsid 13,16).“

Áldás: Jézus mondja: „...aki énhozzám jön, azt én nem küldöm el (Jn 6,37b)!“
Ámen.

Záró ének: 426. dicséret: „Már keresztem vállra vettem...“